

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כתיב: (איוב לו) שדי לא מצאנוהו שגיא כח, וכתיב: (תהלים קמז) גדול אדונינו ורב כח, וכתיב: (שמות טו) ימינה ה' נאדרי בכך	רב חיינא בר פפא רמי:											⚡	◊
לא קשיא: כאן בשעת הדין, כאן בשעת מלחמה.												!	◊
כתיב: (ישעיהו כז) חימה אין לי, וכתיב: (נחום א) נוקם ה' ובעל חימה	רבי חמא בר' חנינא רמי:											⚡	◊
לא קשיא: כאן בישראל, כאן בעובדי כוכבים.												!	◊
חימה אין לי שכבר נשבעתי, מי יתני שלא נשבעתי, אהיה שמיר ושיית וגו'.	רב חיינא בר פפא:											■	◊
מאי דכתיב: (זכריה יב) והיה ביום ההוא אבקש להשמיד את כל הגוים, אבקש ממילי? אמר הקב"ה: אבקש בניגני שלהם, אם יש להם זכות אפדם, ואם לאו אשמידם.	והיינו דאמר רבי אלכסנדר:											■	
מאי דכתיב: (איוב ל) אך לא בעי ישלח יד אם בפידו להן שוע? אמר להן הקב"ה לישאל: כשאני דן את ישראל, אין אני דן אותם כעובדי כוכבים, דכתיב: (יחזקאל - כא) עוה עוה אשימנה וגו', אלא אני נפרע מהן כפיד של תרנגולת.	והיינו דאמר רבא:											■	◊
דבר אחר: אפילו אין ישראל עושין מצוה לפני כי אם מעט, כפיד של תרנגולין שמנקרין באשפה, אני מצרפן להשבון גדול, שנאמר: אם בפידו להן שוע.												■	◊
דבר אחר: בשכר שמשועין לפני אני מושיע אותם.												■	◊
מאי דכתיב: (הושע ז) ואנכי אפדם והמה דברו עלי כזבים? אני אמרתי אפדם בממונם בעוה"ז כדי שיזכו לעולם הבא, והמה דברו עלי כזבים.	והיינו דאמר ר' אבא:											■	◊
מאי דכתיב: (הושע ז) ואני יסרתי חזקתי זרועותם ואלי יחשבו רע? אמר הקב"ה: אני אמרתי איסרם ביסורין בעולם הזה כדי שיחזקו זרועותם לעוה"ב, ואלי יחשבו רע.	והיינו דאמר רב פפי משמיה דרבא:											■	◊
משתבח להו ר' אבהו למיני ברב ספרא דאדם גדול הוא, שבקו ליה מיכסא דתליסר שנין.													○
יומא חד אשכחוהו, אמרו ליה, כתיב: (עמוס ג) רק אתכם ידעתי מכל משפחות האדמה על כן אפקוד עליכם את כל עונותיכם, מאן דאית ליה סיסיא - ברחמיה מסיק ליה?													○
אישתיק ולא אמר להו ולא מידי.	[רב ספרא]												○
רמו ליה סודרא בצואריה וקא מצערו ליה.													○
אתא רבי אבהו אשכחיהו, אמר להו: אמאי מצעריתו ליה?	[רבי אבהו]												○
אמרו ליה: ולא אמרת לן דאדם גדול הוא? ולא ידע למימר לן פירושא דהאי פסוקא													○
אמר להו: אימר דאמרי לכו - בתנאי, בקראי מי אמרי לכן	[רבי אבהו]												○
אמרו ליה: מ"ש אתון דידיעיתון?													○
אמר להו: אנן דשכיחינן גביכון - רמינן אנפשיין ומעיינן, אינהו לא מעייני.	[רבי אבהו]												○
אמרו ליה: לימא לן את													○
אמר להו: אמשול לכם משל, למה"ד? לאדם שנושה משני בני"א, אחד אוהבו ואחד שונאו, אוהבו - נפרע ממנו מעט מעט, שונאו - נפרע ממנו בבת אחת.	[רבי אבהו]												■
מאי דכתיב: (בראשית יח) חלילה לך מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע? אמר אברהם לפני הקב"ה: רבש"ע, חולין הוא מעשות כדבר הזה להמית צדיק עם רשע.	רבי אבא בר כהנא:												■
ולא? והכתיב: (יחזקאל כא) והכרתי ממך צדיק ורשע													⚡
בצדיק שאינו גמור.													!
אבל בצדיק גמור לא? והכתיב: (יחזקאל ט) וממקדשי תחלו													⚡
אל תקרי ממקדשי אלא ממקודשי, אלו בני אדם שקיימו את התורה מאל"ף ועד תי"ן	ותני רב יוסף:												⚡
התם נמי כיון שהיה בידם למחות ולא מיהו, הוו להו כצדיקים שאינן גמורים.													!

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
כתוב: (תהלים ז) אל זועם בכל יום, וכתוב: (נחום א) לפני זעמו מי יעמוד	רב פפא רמי:										◊	◊
לא קשיא: כאן ביחיד, כאן בצבור.											◊	◊
אל זועם בכל יום - וכמה זעמו? רגע. וכמה רגע? אחת מחמש ריבוא ושלושת אלפים ושמונה מאות וארבעים ושמונה בשעה זו היא רגע, ואין כל ברירה יכולה לכיין אותה רגע חוץ מבלעם הרשע, דכתיב ביה: (במדבר כד) ויודע דעת עליון.	ת"ר:										◊	◊
אפשר, דעת בהמתו לא הוה ידע, דעת עליון מי הוה ידע?											◊	ד
מאי דעת בהמתו לא הוה ידע?											◊	ד
בעידנא דחזו ליה דהוה רכיב אחמריה, אמרו ליה: מאי טעמא לא רכבתא אסוסיא? אמר להו: ברטיבא שדאי ליה. מיד: ותאמר האתון הלא אנכי אתונך אמר לה: לטעינא בעלמא. אמרה ליה: אשר רכבת עלך אמר לה: אקראי בעלמא. אמרה ליה: מעודך ועד היום הזה ולא עוד, אלא שאני עושה לך רכיבות ביום ואישות בלילה, כתיב הכא: ההסכן הסכנתי, וכתוב התם: ותהי לו סוכנת.											◊	ד
אלא מאי ויודע דעת עליון?											◊	ד
שהיה יודע לכיין אותה שעה שהקב"ה כועס בה.											◊	ד
והיינו דקאמר להו נביא: (מיכה ו) עמי זכר נא מה יעץ בלק מלך מואב ומה ענה אותו בלעם בן בעור מן השטים ועד הגלגל למען דעת צדקות ה' - א"ר אלעזר, אמר להן הקב"ה לישראל: עמי, ראו כמה צדקות עשיתי עמכם שלא כעסתי עליכם כל אותן הימים, שאם כעסתי עליכם, לא נשתייר מעובדי כוכבים משונאיהם של ישראל שריד ופליט.											◊	ד
והיינו דקאמר ליה בלעם לבלק: (במדבר כג) מה אקב לא קבה אל ומה אזעם לא זעם ה'.											◊	ד
וכמה זעמו?											◊	ד
רגע.											◊	ד
וכמה רגע?											◊	ד
רגע כמיריה.	אמימר ואי: תימא רבינא:										◊	ד
ומנלן דרגע הוה ריתחיה?											◊	ד
דכתיב: (תהלים ל) כי רגע באפו חיים ברצונו.											◊	ד
ואיבעית אימא, מהכא: (ישעיהו כו) חבי כמעט רגע עד יעבור זעם.											◊	ד
אימת רתח?											◊	ד
בתלת שעי קמייתא כי חיורא כרבלתא דתרנגולא.	אביי:										◊	ד
כל שעתא ושעתא מחזור חיורא											◊	ד
כל שעתא אית ביה סורייקי סומקי, ההיא שעתא לית ביה סורייקי סומקי.											◊	ד
רבי יהושע בן לוי הוה מצער ליה ההוא מינא בקראי, יומא חד נקט תרנגולא ואוקמיה בין כרעיה דערסא ועיין ביה, סבר: כי מטא ההיא שעתא אלטייה	[רבי יהושע בן לוי]										◊	ד
כי מטא ההיא שעתא נימנם											◊	ד
אמר: שמע מינה לאו אורח ארעא למיעבד הכי, ורחמיו על כל מעשיו כתיב, וכתוב: (משלי יז) גם ענוש לצדיק לא טוב.	[רבי יהושע בן לוי]										◊	ד
בשעה שהמלכים מניחין כתריהן בראשיהן ומשתחוין לחמה, מיד כועס הקב"ה.	תנא משמיה דר"מ:										◊	ד
לא יצילי איניש צלותא דמוספי בתלת שעי קמייתא דיומא ביומא קמא דריש שתא ביחיד, דלמא כיון דמפקיד דינא, דלמא מעייני בעובדיה ודחפו ליה מידחי.	רב יוסף:										◊	ד

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אי הכי, דצבור נמי												ד:
דצבור נפישא זכותיה.												ד:
אי הכי, דיחיד דצפרא נמי לא												ד:
כיון דאיכא צבורא דקא מצלו לא קא מדחי.												ד:
והא אמרת: שלש ראשונות הקב"ה יושב ועוסק בתורה												ד:
איפוך.												ד:
ואיבעית אימא: לעולם לא תיפוך, תורה דכתיב בה אמת, דכתיב: (משלי כג) אמת קנה ואל תמכור - אין הקב"ה עושה לפניו משורת הדין, דין דלא כתיב ביה אמת - הקב"ה עושה לפניו משורת הדין.												ד:
(יום מעיד טרף בעגל, סימן)												ד:
מאי דכתיב: (דברים ז) אשר אנכי מצוך היום לעשותם? היום לעשותם - ולא למחר לעשותם, היום לעשותם - ולא היום ליטול שכרן.	גופא: אמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
כל מצות שישראל עושין בעולם הזה, באות ומעידות אותם לעולם הבא, שנאמר: (ישעיהו מג) יתנו עידיהם ויצדקו ישמעו ויאמרו אמת, יתנו עידיהם ויצדקו - אלו ישראל, ישמעו ויאמרו אמת - אלו עובדי כוכבים.	רבי יהושע בן לוי:											ד:
כל מצות שישראל עושין בעולם הזה, באות וטורפות אותם לעובדי כוכבים לעולם הבא על פניהם, שנאמר: (דברים ד) ושמרתם ועשיתם כי היא חכמתכם ובינתכם לעיני העמים, נגד העמים לא נאמר אלא לעיני העמים, מלמד שבאות וטורפות לעובדי כוכבים על פניהם לעוה"ב.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
לא עשו ישראל את העגל אלא ליתן פתחון פה לבעלי תשובה, שנאמר: (דברים ה) מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי כל הימים וגו'.	ואמר רבי יהושע בן לוי:											ד:
לא דוד ראוי לאותו מעשה, ולא ישראל ראוי לאותו מעשה	והיינו דא"ר יוחנן משום ר"ש בן יוחאי:											ד:
לא דוד ראוי לאותו מעשה, דכתיב: (תהלים קט) ולבי חלל בקרבי												ד:
ולא ישראל ראוי לאותו מעשה, דכתיב: מי יתן והיה לבבם זה להם ליראה אותי כל הימים												ד:
אלא למה עשו? לומר לך, שאם חטא יחיד - אומרים לו: כלך אצל יחיד, ואם חטאו צבור - אומרים להו לכו אצל צבור.												ד:
וצריכא, דאי אשמועינן יחיד, משום דלא מפרסם חטאיה אבל צבור דמפרסם חטאיהו אימא לא ואי אשמועינן צבור, משום דנפישא זכותיהו אבל יחיד דלא אלימא זכותיה אימא לא, צריכא.												ה.
מאי דכתיב: (שמואל ב' כג) נאם דוד בן ישי ונאם הגבר הוקם על? נאם דוד בן ישי שהקים עולה של תשובה.	והיינו דרבי שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן:											ה.
כל העושה מצוה אחת בעולם הזה, מקדמתו והולכת לפניו לעולם הבא, שנאמר: (ישעיהו נח) והלך לפניך צדקך וכבוד ה' יאספך וכל העובר עבירה אחת, מלפפתו ומוליכתו ליום הדין, שנאמר: (איוב ו) ילפתו ארזות דרכם וגו'.	וא"ר שמואל בר נחמני אמר ר' יונתן:											ה.
קשורה בו ככלב, שנאמר: (בראשית לט) ולא שמע אליה לשכב אצלה להיות עמה, לשכב אצלה - בעוה"ז, להיות עמה - בעוה"ב.	רבי אלעזר:											ה.
בואו ונחזיק טובה לאבותינו, שאלמלא הן לא חטאו - אנו לא באנו לעולם, שנאמר: (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, חבלתם מעשיכם אכן כאדם תמותון וגו'.	ריש לקיש:											ה.
למימרא, דאי לא חטאו לא הו מולדו, והכתיב: (בראשית ט) ואתם פרו ורבו												ה.
עד סיני.												ה.
בסיני נמי כתיב: (דברים ה) לך אמור להם שובו לכם לאהליכם												ה.
לשמחת עונה.												ה.
והכתיב: (דברים ה) למען ייטב להם ולבניהם וגו'.												ה.
לאותן העומדים על הר סיני.												ה.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי דכתיב: (בראשית ה) זה ספר תולדות אדם וגו' וכי ספר היה לו לאדם הראשון? מלמד שהראה לו הקב"ה לאדם הראשון דור דור ודורשיו, דור דור וחכמיו, דור דור ופרנסיו, כיון שהגיע לדורו של ר"ע, שמח בתורתו ונתעצב במיתתו, אמר: (תהלים קלט) ולי מה יקרו רעיך אל וגו'	והאמר ר"ל:											◊
אין בן דוד בא עד שיכלו נשמות שבגוף, שנאמר: (ישעיהו נז) כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשית?	וא"ר יוסי:											◊
לא תימא אנו לא באנו לעולם, אלא כמי שלא באנו לעולם.												◊
למימרא, דאי לא חטאו לא הוו מייתי, והכתיב פרשת יבמות ופרשת נחלות												◊
על תנאי.												◊
ומי כתיבי קראי על תנאי?												◊
אין												◊
מאי דכתיב: (בראשית א) ויהי ערב ויהי בקר יום הששי? מלמד שהתנה הקב"ה עם מעשה בראשית, ואמר: אם מקבלין ישראל את התורה - מוטב, ואם לאו - אחזיר אתכם לתוהו ובוהו.	דהכי אמר רבי שמעון בן לקיש											◊
(דברים ה) מי יתן והיה לבבם זה להם - לבטל מהם מלאך המות א"א שכבר נגזרה גזרה, הא לא קיבלו ישראל את התורה אלא כדי שלא תהא אומה ולשון שולטת בהן, שנאמר: (דברים ה) למען ייטב להם ולבניהם עד עולם	מיתבי:											◊
הוא דאמר כי האי תנא												◊
לא קיבלו ישראל את התורה אלא כדי שלא יהא מלאך המות שולט בהן, שנאמר: (תהלים פב) אני אמרתי אלהים אתם ובני עליון כלכם, חבלתם מעשיכם אכן כאדם תמותון.	דתניא, רבי יוסי:											◊
ורבי יוסי נמי הכתיב: למען ייטב להם ולבניהם עד עולם, טובה הוא דהויא, הא מיתה איכא												◊
כיון דליכא מיתה, אין לך טובה גדולה מזו.	אמר לך: [רבי יוסי]											◊
ות"ק נמי הכתיב: אכן כאדם תמותון												◊
מאי מיתה? עניות	[ת"ק]											◊
ארבעה חשובים כמתים, אלו הן: עני, סומא, ומצורע, ומי שאין לו בנים.	דאמר מר:											◊
עני, דכתיב: (שמות ד) כי מתו כל האנשים, ומאן נינהו? דתן ואבירם, ומי מתו? מיהו הו אלא שירדו מנכסיהם												◊
סומא, דכתיב: (איכה ג) במחשכים הושיבני כמתי עולם												◊
מצורע, דכתיב: (במדבר יב) אל נא תהי כמת												◊
ומי שאין לו בנים, דכתיב: (בראשית ל) הבה לי בנים ואם אין מתה אנכי.												◊
(ויקרא כו) אם בחקתי תלכו - אין אם אלא לשון תחנונים, וכן הוא אומר: (תהלים פא) לו עמי שומע לי וגו' כמעט אויביהם אכניע, ואומר: (ישעיהו מח) לו הקשבת למצותי ויהי כנהר שלומך וגו' יהי כחול זרעך וצאצאי מעיך וגו'.	תנו רבנן:											◊
(דברים ה) מי יתן והיה לבבם זה להם - אמר להן משה לישראל: כפויי טובה בני כפויי טובה, בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא לישראל: מי יתן והיה לבבם זה להם, היה להם לומר: תן אתה.	תנו רבנן:											◊
כפויי טובה, דכתיב: (במדבר כא) ונפשנו קצה בלחם הקלוקל												◊
בני כפויי טובה, דכתיב: (בראשית ג) האשה אשר נתת עמדי היא נתנה לי מן העץ ואוכל.												◊
אף משה רבינו לא רמזה להן לישראל אלא לאחר ארבעים שנה, שנאמר: (דברים כט) ואולך אתכם במדבר ארבעים שנה, וכתיב: (דברים כט) ולא נתן ה' לכם לב וגו'.												◊
ש"מ: לא קאי איניש אדעתיה דרביה עד ארבעין שנין.	רבה:											◊

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p>	<p>■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
מאי דכתיב: (ישעיהו לב) אשריכם זורעי על כל מים משלחי רגל השור והחמור? אשריהם ישראל, בזמן שעוסקין בתורה ובגמילות חסדים - יצרם מסור בידם ואין הם מסורים ביד יצרם, שנאמר: אשריכם זורעי על כל מים, ואין זריעה אלא צדקה, שנאמר: (הושע י) זרעו לכם לצדקה וקצרו לפי חסד, ואין מים אלא תורה, שנאמר (ישעיהו נה) הוי כל צמא לכו למים.	רבי יוחנן משום רבי בנאה:											◊
משלחי רגל השור והחמור - תנא דבי אליהו: לעולם ישים אדם עצמו על דברי תורה כשור לעול וכחמור למשאוי.	[תנא דבי אליהו]											◊
ג' ימים אסור לשאת ולתת עמהם וכו'.												■
ומי בעינן כולי האי?												⚡
בארבעה פרקים בשנה, המוכר בהמה לחבירו צריך להודיעו אמה מכרתי לשחוט בתה מכרתי לשחוט, ואלו הן: עי"ט האחרון של חג, עי"ט הראשון של פסח, וערב עצרת, וערב ר"ה, וכדברי ר' יוסי הגלילי - אף ערב יוה"כ בגליל	והתנן:											◊
התם דלאכילה סגי אחד יומא, הכא דלהקרבה בעינן תלתא יומי.												!
ולחקרבה סגי בתלתא יומי?												⚡
שואלין בהלכות הפסח קודם הפסח שלשים יום	והתניא: [רבנן]											◊
שתי שבתות	רשב"ג:											◊
אנן דשכיחי זומיין דפסלי אפילו בדוקין שבעין - בעינן תלתין יומין, אינהו דמחוסר אבר אית להו - בתלתא יומי סגי												!
מניין למחוסר אבר דאסור לבני נח? דכתיב: (בראשית ו) ומכל החי מכל בשר שנים מכל וגו', אמרה תורה: הבא בהמה שחייין ראשי אברים שלה.	דא"ר אלעזר:											!
האי מיבעי ליה למעוטי טריפה דלא												⚡
טריפה מלחיות זרע נפקא.												!
הניחא למאן דאמר: טריפה אינה יולדת, אלא למ"ד: טריפה יולדת, מאי איכא למימר?												⚡
אמר קרא: אתך - בדומין לך.												!
ודלמא נח גופיה טריפה הוה												⚡
תמים כתיב ביה.												!
ודלמא תמים בדרכיו היה												⚡
צדיק כתיב ביה.												!
דלמא תמים בדרכיו, צדיק במעשיו הוה												⚡
לא ס"ד דנח גופיה טריפה הוא, דאי ס"ד דנח טריפה הוה, א"ל רחמנא: כוונתך עייל, שלמין לא תעייל?												!
והשתא דנפקא ליה מאתך, לחיות זרע ל"ל?												⚡
אי מאתך, הוה אמינא לצוותא בעלמא, ואפילו זקן ואפילו סריס, כתב רחמנא זרע.												!
שלשה ימים הן ואידיהן, או דלמא הן בלא אידיהן?	איבעיא להו:											^
שלשה לפניהם ושלשה לאחריהן אסור	ת"ש, ר' ישמעאל:											⚡
אי ס"ד הן ואידיהן, רבי ישמעאל יום אידיהן חשיב להו מעיקרא וחשיב להו לבסוף?												⚡
אידי דתנא שלשה לפניהם, תנא נמי שלשה לאחריהם.												!

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
יום א' לדברי רבי ישמעאל לעולם אסור	ת"ש, דאמר רב תחליפא בר אבדימי אמר שמואל:											1.
ואי ס"ד הן ואידיהן, האיכא ארבעה וחמשה דשרי:												1.
אליבא דרבי ישמעאל לא קמבעיא לי דהן בלא אידיהן, כי קא מבעיא לי - אליבא דרבנן, מאי?												1.
ואלו הן אידיהן של עובדי כוכבים: קלנדא, סטרונייא, וקרטסימ	רבינא, ת"ש:											1.
קלנדא - ח' ימים אחר תקופה, סטרונייא - שמונה ימים לפני תקופה, - וסימנך: (תהלים קלט) אחר וקדם צרתני	ואמר רב חנין בר רבא:											1.
ואי סלקא דעתך הן ואידיהן, עשרה הון												1.
תנא, כוליה קלנדא חד יומא הוא חשיב ליה.												1.
לפני אידיהן של עובדי כוכבים שלשה ימים	רב אשי, ת"ש:											1.
ואי ס"ד הן ואידיהן, ליתני: אידיהן של עובדי כוכבים שלשה ימים												1.
וכי תימא, האי דקתני לפני אידיהן - למעוטי לאחר אידיהן												1.
ליתני: אידם של עובדי כוכבים ג' ימים לפניהם												1.
אלא ש"מ: הן בלא אידיהן, ש"מ.												1.
משום הרווחה, או דלמא משום (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול?	איבעיא להו:											1.
למאי נפקא מינה?												1.
דאית ליה בהמה לדידיה, אי אמרת משום הרווחה - הא קא מרווח ליה, אי אמרת משום עור לא תתן מכשול - הא אית ליה לדידיה.												1.
וכי אית ליה לא עבר משום עור לא תתן מכשול?												1.
מנין שלא יושיט אדם כוס של יין לנזיר, ואבר מן החי לבני נח? ת"ל: (ויקרא יט) ולפני עור לא תתן מכשול	והתניא, אמר רבי נתן:											1.
והא הכא דכי לא יהבינן ליה שקלי איהו, וקעבר משום לפני עור לא תתן מכשול												1.
הב"ע - דקאי בתרי עברי נהרא.												1.
דיקא נמי, דקתני לא יושיט ולא קתני לא יתן, ש"מ.												1.
נשא ונתן, מאי?	איבעיא להו:											1.
נשא ונתן - אסור	רבי יוחנן:											1.
נשא ונתן - מותר.	ריש לקיש:											1.
אידיהן של עובדי כוכבים נשא ונתן - אסורין	איתיביה רבי יוחנן לריש לקיש:											1.
מאי לאו לפני אידיהן												1.
לא, אידיהן דוקא.												1.
אידיהן של עובדי כוכבים נשא ונתן - אסור	א"ד, איתיביה ר"ש בן לקיש לרבי יוחנן:											1.
אידיהן אין, לפני אידיהן לא												1.
תנא, אידי ואידי אידיהן קרי ליה.												1.

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment story-מעשה O	statement-מימרא ■ ⚡ קושיא- challenge ^ שאלה- question ! תירוץ- answer proof-ראיה ■
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כשאמרו אסור לשאת ולתת עמהם - לא אסרו אלא בדבר המתקיים, אבל בדבר שאינו מתקיים לא, ואפילו בדבר המתקיים נשא ונתן - מותר.	תניא כוותיה דר"ל:											◇	1:
דבר שאין מתקיים מוכרין להם, אבל אין לוקחין מהם.	תני רב זביד בדבי רבי אושעיא:											◇	1:
ההוא מינאה דשדר ליה דינרא קיסרנאה לרבי יהודה נשיאה ביום אידו, הוה יתיב ריש לקיש קמיה												○	1:
היכי אעבידי? אשקליה, אויל ומודה לא אשקליה, הויה ליה איבה	אמר: [רבי יהודה נשיאה]											^	1:
טול וזרוק אותו לבור בפניו.	א"ל ריש לקיש:											!	1:
כל שכן דהויה ליה איבה	אמר: [רבי יהודה נשיאה]											⚡	1:
כלאחר יד הוא דקאמינא.	[ריש לקיש]											!	1:
להשאלן ולשאל מהן כו'.												■	<
בשלמא להשאלן - דקא מרווח להו, אבל לשאל מהן - מעוטי קא ממעט להן												⚡	1:
גזרה לשאל מהן אטו להשאלן.	אביי:											!	◇
כולה משום דאזיל ומודה הוא.	רבא:											!	◇
להלוותם וללוות מהן.												■	<
בשלמא להלוותם - משום דקא מרווח להו, אלא ללוות מהן - אמאי?												⚡	1:
גזרה ללוות מהן אטו להלוותם.	אביי:											!	◇
כולה משום דאזיל ומודה הוא.	רבא:											!	◇
לפרוען ולפרוע מהן כו'.												■	<
בשלמא לפרוען - משום דקא מרווח להו, אלא לפרוע מהן - מעוטי ממעט להן												⚡	1:
גזירה לפרוע מהן, אטו לפרוען.	אביי:											!	◇
כולה משום דאזיל ומודה הוא.	רבא:											!	◇
וצריכי, דאי תנא לשאת ולתת עמהן, משום דקא מרווח להו ואזיל ומודה, אבל לשאל מהן דמעוטי קא ממעט להו - שפיר דמי ואי תנא לשאל מהן, משום דחשיבא ליה מילתא ואזיל ומודה, אבל ללוות מהן - צערא בעלמא אית ליה, אמר: טוב לא הדרי זוזי ואי תנא ללוות מהן, משום דקאמר: בעל כרחיה מיפרענא, והשתא מיהא אזיל ומודה, אבל ליפרע מהן דתו לא הדרי זוזי - אימא צערא אית ליה ולא אזיל ומודה, צריכא.												■	◇
נפרעין מהן כו'.	רבי יהודה:											■	<
ולית ליה לרבי יהודה אף על פי שמיצר עכשיו שמח הוא לאחר זמן?												⚡	1:
אשה לא תסוד במועד מפני שניווול הוא לה	והתניא, רבי יהודה:											⚡	◇
בסיד שיכולה לקפלו במועד שטופלתו במועד, אע"פ שמצירה עכשיו, שמחה היא לאחר זמן	ומודה ר' יהודה:											⚡	◇
הנח להלכות מועד, דכולהו מיצר עכשיו שמחה לאחר זמן.	ר"נ בר יצחק:											!	◇
עובד כוכבים לענין פרעון לעולם מיצר.	רבינא:											!	◇
מתניתין דלא כר' יהושע בן קרחה												■	◇

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-!</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator													
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ			
מלוה בשטר אין נפרעין מהן, מלוה על פה נפרעין מהן, מפני שהוא כמציל מידם.	דתניא, ריב"ק										■	■	◇	1:	
הלכתא כרבי יהושע בן קרחה, והלכתא כר' יהודה.	יובב ובייטוי אחוזי יהוה אבא ויתיב רבי אבא קמיה										■		◇	1:	
הלכתא כרבי יהושע											■			1:	
הא דאמרן.											■			1:	
כר' יהודה											■		◇	1:	
הנותן צמר לצבע לזבוע לו אדום וצבעו שחור, שחור וצבעו אדום - ר"מ אומר: נותן לו דמי צמר	דתניא: [רבי מאיר]										◆	■	◇	1:	
אם השבח יתר על היציאה - נותן לו את היציאה, ואם היציאה יתירה על השבח - נותן לו את השבח.	רבי יהודה:										◆	■	◇	2:	
אהדרינהו רב יוסף לאפיה, בשלמא הלכה כרבי יהושע בן קרחה - איצטריך, ס"ד אמינא יחיד ורבים הלכה כרבים, קא משמע לן הלכה כיחיד אלא הלכה כרבי יהודה למה לי? פשיטא, דמחלוקת ואחר כך סתם הלכתא כסתם	[רב יוסף]										⚡		◇	2:	
מחלוקת בבבא קמא וסתם בבבא מציעא											■	⚡		2:	
כל המשנה ידו על התחתונה, וכל החוזר בו ידו על התחתונה.	דתנן:										■	■	⚡	◇	2:
ורב הונא?												⚡		2:	
משום דאין סדר למשנה, דאיכא למימר: סתם תנא ברישא ואחר כך מחלוקת.	[רב הונא]											!	◇	2:	
אי הכי, כל מחלוקת ואחר כך סתם - לימא: אין סדר למשנה												⚡	◇	2:	
ורב הונא?												⚡		2:	
כי לא אמרינן אין סדר - בחדא מסכת, בתרי מסכתא אמרינן.	[רב הונא]											!	◇	2:	
ורב יוסף?												⚡		2:	
כולה נזיקין חדא מסכתא היא.	[רב יוסף]											!	◇	2:	
ואי בעית אימא, משום דקתני לה גבי הלכתא פסיקתא: כל המשנה ידו על התחתונה, וכל החוזר בו ידו על התחתונה.												!	◇	2:	
לא יאמר אדם לחבירו הנראה שתעמוד עמי לערב	ת"ר: [ת"ק]										◆	■	◇	2:	
אומר אדם לחבירו הנראה שתעמוד עמי לערב.	רבי יהושע בן קרחה:										◆	■	◇	2:	
הלכתא כרבי יהושע בן קרחה.	רבה בר בר חנה א"ר יוחנן:										■		◇	2:	
הגשאל לחכם וטימא - לא ישאל לחכם ויטהר, לחכם ואסר - לא ישאל לחכם ויתיר היו שנים, אחד מטמא ואחד מטמא, אחד אוסר ואחד מתיר, אם היה אחד מהם גדול מחבירו בחכמה ובמנין - הלך אחריו, ואם לאו - הלך אחר המחמיר	ת"ר: [ת"ק]										◆	■	◇	2:	
בשל תורה הלך אחר המחמיר, בשל סופרים הלך אחר המיקל.	רבי יהושע בן קרחה:										◆	■	◇	2:	
הלכתא כרבי יהושע בן קרחה.	רב יוסף:										■		◇	2:	
וכולן שחזרו בהן - אין מקבלין אותן עולמית, דברי ר"מ	ת"ר: [רבי מאיר]										◆	■	◇	2:	
חזרו בהן במטמוניות - אין מקבלין אותן, בפרהסיא - מקבלין אותן.	רבי יהודה:										◆	■	◇	2:	
עשו דבריהם במטמוניות - מקבלין אותן, בפרהסיא - אין מקבלין אותן	א"ד:										◆	■	◇	2:	
בין כך ובין כך מקבלין, שנאמר: (ירמיהו ג) שובו בנים שובבים.	ר"ש ור' יהושע בן קרחה:										◆	■	◇	2:	

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-**central point for summary and review**
 < מובאה של פסקה קודמת-**insertion of an earlier segment**
O מעשה-story **! תירוץ-answer**
proof-ראיה ■

מקרא-key:

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
הלכתא כאותו הזוג.	ר יצחק איש כפר עכו א"ר יוחנן:										◊	ז:
שלשה לפניהם ושלשה לאחריהם אסור	רבי ישמעאל:										♦ ■	מ ז:
לפני אידיהן אסור, לאחר אידיהן מותר.	חכמים:										♦ ■	ז:
יום א' לדברי ר' ישמעאל לעולם אסור.	רב תחליפא בר אבדימי אמר שמואל:										■	ג ז:
לפני אידיהן אסור, לאחר אידיהן מותר כו'.	חכמים:										■	< ז:
חכמים היינו ת"ק											◊	ז:
הן בלא אידיהן איכא בינייהו											!	ז:
הן בלא אידיהן	תנא קמא סבר:										♦ ■ !	ז:
הן ואידיהן.	רבנן בתראי סברי:										♦ ■ !	ז:
איבעית אימא: נשא ונתן איכא בינייהו											!	ז:
נשא ונתן - מותר	תנא קמא סבר:										♦ ■ !	ז:
נשא ונתן - אסור.	רבנן בתראי סברי:										♦ ■ !	ז:
ואיבעית אימא: דשמואל איכא בינייהו											!	ז:
בגולה אין אסור אלא יום אידם	דאמר שמואל:										■ !	ז:
תנא קמא אית ליה דשמואל	[תנא קמא]										♦ ■ !	ז:
רבנן בתראי לית להו דשמואל.	[רבנן בתראי]										♦ ■ !	ז:
איבעית אימא: דנחום המדי איכא בינייהו											!	ז:
אינו אסור אלא יום אחד לפני אידיהן	דתניא, נחום המדי:										■ !	ז:
תנא קמא לית ליה דנחום המדי	[תנא קמא]										♦ ■ !	ז:
ורבנן בתראי אית להו דנחום המדי.	[רבנן בתראי]										♦ ■ !	ז:
אינו אסור אלא יום אחד לפני אידיהן	גופא, נחום המדי:										■	< ז:
נשתקע הדבר ולא נאמר.	אמרו לו:										■	ז:
והאיכא רבנן בתראי דקיימי כוותיה											?	ז:
מאן חכמים? נחום המדי הוא.											!	ז:
מוכרין להן סוס זכר וזקן במלחמה	תניא אידך, נחום המדי										■	ז:
נשתקע הדבר ולא נאמר.	אמרו לו:										■	ז:
והאיכא בן בתירא דקאי כוותיה											?	ז:
בן בתירא מתיר בסוס	דתנן:										■ ?	ז:
בן בתירא לא מפליג בין זכרים לנקבות, איהו מדקא מפליג בין זכרים לנקבות - כרבנן סבירא ליה, ולרבנן נשתקע הדבר ולא נאמר.											!	ז:

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ♣ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
השבת מתעשר זרע וירק וזירין	תניא, נחום המדי:											◇	ז:
נשתקע הדבר ולא נאמר.	אמרו לו:											◇	ז:
והאיכא ר"א דקאי כוותיה								♣					ז:
השבת מתעשרת זרע וירק וזירין	דתנן, ר' אליעזר											◇	ז:
התם בדגוניתא.												◇	ז:
גברא רבה אתא מאתרין, כל מילתא דאמר, אמרי ליה: נשתקע הדבר ולא נאמר	רב אחא בר מניומי לאביי:											◇	ז:
איכא חדא דעבדינן כוותיה	אמר: [אביי]											◇	ז:
שואל אדם צרכיו בשומע תפלה.	דתניא, נחום המדי:											◇	ז:
בר מינה דההיא, דתליא באשלי רברבי	אמר: [רב אחא בר מניומי]											◇	ז:
שואל אדם צרכיו ואחר כך יתפלל, שנאמר: (תהלים קב) תפלה לעני כי יעטוף ולפני ה' ישפוך שיחו וגו', אין שיחה אלא תפלה, שנאמר: (בראשית כד) ויצא יצחק לשוח בשדה	דתניא, ר' אליעזר:	♣										◇	ז:
יתפלל ואח"כ ישאל צרכיו, שנאמר: (תהלים קמב) אשפוך לפניו שיחי צרתי לפניו אני.	רבי יהושע:	♣										◇	ז:
ור"א נמי הכתיב: אשפוך לפניו שיחי												◇	ז:
הכי קאמר: אשפוך לפניו שיחי בזמן שצרתי לפניו אני.	[רבי אליעזר]											◇	ז:
ור' יהושע נמי הכתיב: תפלה לעני כי יעטוף												◇	ז:
הכי קאמר: אימתי תפלה לעני? בזמן שלפני ה' ישפוך שיחו.	[רבי יהושע]											◇	ז:
מכדי קראי לא כמר דייקי ולא כמר דייקי, במאי קמיפלגי?												◇	ז:
כדריש ר' שמלאי												◇	ז:
לעולם יסדר אדם שבחו של מקום ואח"כ יתפלל, מנלן? ממשע רבינו, דכתיב: (דברים ג) ה' אלהים אתה החלות להראות את עבדך וגו', וכתוב בתריה: אעברה נא ואראה את הארץ הטובה	דדריש ר' שמלאי:											◇	ז:
ילפינן ממשע	רבי יהושע סבר:											◇	ת.
לא ילפינן ממשע, שאני משה דרב גובריה.	רבי אליעזר סבר:											◇	ת.
לא כדברי זה ולא כדברי זה, אלא שואל אדם צרכיו בשומע תפלה.	חכמים:											◇	ת.
הלכה כדברי חכמים.	רב יהודה אמר שמואל											◇	ת.
אע"פ שאמרו: שואל אדם צרכיו בשומע תפלה, אבל אם בא לומר בסוף כל ברכה וברכה מעין כל ברכה וברכה - אומר.	רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת משמיה דרב:											◇	ת.
אע"פ שאמרו: שואל אדם צרכיו בשומע תפלה, אם יש לו חולה בתוך ביתו - אומר בברכת חולים, ואם צריך לפרנסה - אומר בברכת השנים.	רבי חייה בר אשי אמר רב:											◇	ת.
אע"פ שאמרו: שואל אדם צרכיו בשומע תפלה, אבל אם בא לומר אחר תפלתו, אפילו כסדר יוה"כ - אומר.	ר' יהושע בן לוי:											◇	ת.
ואלו אידיהן של עובדי כוכבים: קלנא, וסטרנורא, וקרטיסים, ויום גנוסיא של מלכיהם, ויום הלידה, ויום המיתה, דברי רבי מאיר	[רבי מאיר]											◇	ת.
כל מיתה שיש בה שריפה - יש בה עבודת כוכבים, ושאיין בה שריפה - אין בה עבודת כוכבים	חכמים:											◇	ת.
אבל יום תגלחת זקנו ובלוריתו, ויום שעלה בו מן הים, ויום שיצא מבית האסורין, ועובד כוכבים שעשה משתה לבנו - אינו אסור אלא אותו היום ואותו האיש בלבד.												◇	ת.

<p>◆ חולקים-disputants ◊ נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story</p> <p>מקרא-key:</p>	<p>■ מימרא-statement ¿ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof</p>
--	--

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
קלנדא - ח' ימים אחר תקופה, סטרנורא - ח' ימים לפני תקופה, וסימנך: (תהלים קלט) אהור וקדם צרתני וגו'.	רב חנן בר רבא:											◊ ■
לפי שראה אדם הראשון יום שמתמעט והולך, אמר: אוי לי, שמא בשביל שסרחתי עולם חשוך בעדי וחוזר לתוהו ובוהו, וזו היא מיתה שנקנסה עלי מן השמים, עמד וישב ח' ימים בתענית ובתפלה, כיון שראה תקופת טבת וראה יום שמאריך והולך, אמר: מנהגו של עולם הוא, הלך ועשה שמונה ימים טובים, לשנה האחרת עשאן לאלו ולאלו ימים טובים, הוא קבעם לשם שמים, והם קבעום לשם עבודת כוכבים.	ת"ר:											◊ ■
בשלמא למ"ד: בתשרי נברא העולם, יומי זוטי חזא, יומי אריכי אכתי לא חזא אלא למ"ד: בניסן נברא העולם, הא חזא ליה יומי זוטי ויומי אריכי												¿
דהוי זוטי כולי האי לא חזא.												!
יום שנברא בו אדם הראשון, כיון ששקעה עליו חמה, אמר: אוי לי, שבשביל שסרחתי עולם חשוך בעדי ויחזור עולם לתוהו ובוהו, וזו היא מיתה שנקנסה עלי מן השמים, היה יושב בתענית ובוכה כל הלילה וחוה בוכה כנגדו, כיון שעלה עמוד השחר, אמר: מנהגו של עולם הוא, עמד והקריב שור שקרניו קודמין לפרסותיו, שנאמר: (תהלים סט) ותיטב לה' משור פר מקרין מפריס.	ת"ר:											◊ ■
שור שהקריב אדם הראשון - קרן אחת היתה לו במצחו, שנאמר: ותיטב לה' משור פר מקרין מפריס.	ואמר רב יהודה אמר שמואל:											◊ ■
מקרין תרתי משמע												¿
מקרין כתיב.	רב נחמן בר יצחק:											!
רומי שעשה קלנדא, וכל העיירות הסמוכות לה משתעבדות לה, אותן עיירות אסורות או מותרות?	בעי רב מתנה:											◊ ^
קלנדא אסורה לכל היא	רבי יהושע בן לוי:											◊ ! ◆
אין אסורה אלא לעובדיה בלבד.	רי יוחנן:											◊ ! ◆
אע"פ שאמרו: רומי עשה קלנדא, וכל עיירות הסמוכות לה משתעבדות לה, היא עצמה אינה אסורה אלא לעובדיה בלבד. סטרנליא וקרסטים, ויום גנוסיא של מלכיהם, ויום שהומלך בו מלך - לפניו אסור, אחריו מותר ועובד כוכבים שעשה משה לבנו - אין אסור אלא אותו היום ואותו האיש.	תנא כוותיה דר' יוחנן:											◊ ■
אף אנן נמי תנינא	רב אשי:											■
יום תגלחת זקנו ובלוריתו, ויום שעלה בו מן הים, ויום שיצא בו מבית האסורין - אין אסור אלא אותו היום בלבד ואותו האיש	דקתני:											■ ■
בשלמא אותו היום - לאפוקי לפניו ולאחריו, אלא אותו האיש לאפוקי מאי? לאו לאפוקי משעבדיו												¿ ■
ש"מ.												■
ישראל שבחוצה לארץ עובדי עבודת כוכבים בטהרה הן, כיצד? עובד כוכבים שעשה משה לבנו וזימן כל היהודים שבעירו, אע"פ שאוכלין משלהן ושותין משלהן ושמש שלהן עומד לפניהם, מעלה עליהם הכתוב כאילו אכלו מזבחי מתים, שנאמר: (שמות לד) וקרא לך ואכלת מזבח.	תניא, רבי ישמעאל:											◊ ■
ואימא: עד דאכיל												¿
אם כן, נימא קרא ואכלת מזבח, מאי וקרא לך? משעת קריאה.	רבא:											!
הלכך, כל תלתין יומין, בין א"ל מחמת הלולא ובין א"ל מחמת הלולא - אסור מכאן ואילך, אי א"ל מחמת הלולא - אסור, ואי לא אמר ליה מחמת הלולא - שרי.												◊ ■
וכי א"ל מחמת הלולא, עד אימת?												^
עד תריסר ירחי שתא.	רב פפא:											◊ !
ומעיקרא מאימת אסור?												◊ ^
מכי רמו שערי באסינתי.	רב פפא משמיה דרבא:											◊ !
ולבתר תריסר ירחי שתא שרי?												¿
והא רב יצחק בריה דרב מרשריא איקלע לבי ההוא עובד כוכבים לבתר תריסר ירחי שתא, ושמעיה דאודי, ופירש ולא אכל	[רב יצחק]											◊ ¿

disputants-חולקים ♦ **statement-מימרא** ■
 ◇ **נקודה מרכזית לסיכום והזרה-central point for summary and review**
 < **מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment**
מעשה-story O

⚡ **קושיא-challenge**
 ^ **שאלה-question**
 ! **תירוץ-answer**
 ■ **ראיה-proof**

מקרא-key:

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
שאני רב יצחק בריה דרב משרשיא, דאדם חשוב הוא.												◇	ת:
וקרטסים וכו'.												■	ת:
מאי קרטסים?												^	ת:
יום שתפסה בו רומי מלכות.	רב יהודה אמר שמואל:											◇	ת:
קרטסים ויום שתפסה בו רומי מלכות	והתניא:											⚡	ת:
שתי תפיסות תפסה רומי, אחת בימי קלפטרא מלכתא, ואחת שתפסה בימי יונים	רב יוסף:											◇	ת:
תלתין ותריין קרבי עבדו רומאי בהדי יונאי ולא יכלו להו, עד דשתפיניה לישראל בהדייהו, והכי אתנו בהדייהו: אי מינן מלכי, מנייכו הפרכי, אי מנייכו מלכי, מינן הפרכי	דכי אתא רב דימי אמר:											◇	ת:
ושלחו להו רומאי ליונאי: עד האידינא עבידנא בקרבא, השתא נעביד בדינא, מרגלית ואבן טובה, איזו מהן יעשה בסיס לחבירו?												◇	ת:
שלחו להו: מרגלית לאבן טובה.												◇	ת:
אבן טובה ואנך איזו מהן יעשה בסיס לחבירו?												◇	ת:
אבן טובה לאינך.												◇	ת:
אינך וספר תורה, איזו מהן יעשה בסיס לחבירו?												◇	ת:
אינך לספר תורה.												◇	ת:
שלחו להו: א"כ, אנן ספר תורה גבן וישראל בהדן												◇	ת:
כפו להו.												◇	ת:
עשרין ושית שנין קמו להו בהימנותייהו בהדי ישראל, מכאן ואילך אישתעבדו בהו.												◇	ת:
מעיקרא מאי דרוש, ולבסוף מאי דרוש?												⚡	ת:
מעיקרא דרוש: (בראשית לג) נסעה ונלכה ואלכה לנגדך, ולבסוף דרוש: (בראשית לג) יעבר נא אדני לפני עבדו.												◇	ת:
עשרין ושית שנין דקמו בהימנותייהו בהדי ישראל מנא לך?												◇	ת:
רבי, אמור לנו שנים וג' דברים שאמרת לנו משום אביך.	דאמר רב כהנא: כשחלה רבי ישמעאל בר יוסי, שלחו ליה:											◇	ת:
מאה ושמינים שנה קודם שנחרב הבית - פשטה מלכות הרשעה על ישראל, פ' שנה עד לא חרב הבית - גזרו טומאה על ארץ העמים ועל כלי זכוכית, מ' שנה עד לא חרב הבית - גלתה סנהדרין וישבה לה בחנות.	אמר להו: [רבי ישמעאל]											◇	ת:
למאי הלכתא?												⚡	ת:
לומר, שלא דנו דיני קנסות.	רבי יצחק בר אבדימי:											◇	ת:
דיני קנסות סלקא דעתך?												⚡	ת:
ברם זכור אותו האיש לטוב ורבי יהודה בן בבא שמו, שאלמלא הוא נשתכחו דיני קנסות מישראל	והאמר רב יהודה אמר רב:											◇	ת:
נשתכחו												⚡	ת:
לגרסינהו												⚡	ת:
אלא בטלו דיני קנסות מישראל, שגזרה מלכות הרשעה גזרה: כל הסומך יהרג, וכל הנסמך יהרג, ועיר שסומכין בה תחרב, ותחום שסומכין בו יעקר												◇	ת:

disputants- חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	א
מה עשה רבי יהודה בן בבא? הלך וישב בין שני הרים גדולים ובין שתי עירות גדולות בין ב' תחומי שבת, בין אושא ולפרעם, וסמך שם חמשה זקנים: ר"מ ור' יהודה ור' יוסי ור"ש ורבי אלעזר בן שמוע												⚡	⊖
אף רבי נחמיה	ורב אויא מוסיף:											⚡	⊖
כיון שהכירו בהם אויבים, אמר להם: בני, רוצו	[רבי יהודה בן בבא]											⚡	⊖
אמרו לו: רבי, ואתה מה תהא עליך?												⚡	⊖
אמר להם: הריני מוטל לפניכם כאבן שאין לה הופכין	[רבי יהודה בן בבא]											⚡	⊖
לא זזו משם עד שנעצו לגופו ג' מאות לולניאות של ברזל ועשאוהו לגופו ככברה	אמרו:											⚡	⊖
לא תימא דיני קנסות, אלא שלא דנו דיני נפשות.	רב נחמן בר יצחק:											!	⊖
מ"ט?												^	!
כיון דחזו דנפשי להו רוצחין ולא יכלי למידן, אמרו: מוטב נגלי ממקום למקום כי היכי דלא ליחייבו, דכתיב: (דברים יז) ועשית על פי הדבר אשר יגידו לך מן המקום ההוא, מלמד שהמקום גורם.												!	!
מאה ושמונים ותו לא?												⚡	!
מלכות פרס בפני הבית שלשים וארבע שנה, מלכות יון בפני הבית מאה ושמונים שנה, מלכות חשמונאי בפני הבית מאה ושלוש, מלכות בית הורדוס מאה ושלוש, מכאן ואילך צא וחשוב כמה שנים אחר חורבן הבית	והתני רבי יוסי ברבי:											⚡	■
אלמא מאתן ושית הון, ואת אמרת: מאה ושמונים הון												⚡	!
אלא עשרין ושית שנין קמו בהימנותיהו בהדי ישראל ולא אשתעבדו בהו, ואמטו להכי לא קא חשיב להו כשפשטה מלכות הרשעה על ישראל.												!	!
אי טעי האי תנא ולא ידע פרטי כמה הוה, לישייליה לספרא כמה כתיב וניטפי עלייהו עשרין שנין, ומשכח ליה לחומריה, וסימניך: (בראשית לא) זה לי עשרים שנה בביתך. אי טעי ספרא, נשייליה לתנא כמה חשיב ובבצר מינייהו עשרין שנין, ומשכח ליה לחומריה, וסימניך: ספרא בצירא, תנא תוספאה.	רב פפא:												■
ששית אלפים שנה הוי העולם, שני אלפים תורה, שני אלפים ימות המשיח, בעונותינו שרבו יצאו מהן מה שיצאו מהן.	תנא דבי אליהו:												■
שני אלפים תורה מאימת?													^
אי נימא ממתן תורה עד השתא													!
ליכא כולי האי, דכי מעיינת בהו, תרי אלפי פרטי דהאי אלפא הוא דהוא?													⚡
אלא (בראשית יב) מואת הנפש אשר עשו בחרן, וגמירי, דאברהם בההיא שעתא בר חמשין ותרתני הוה, כמה בצרן דמתני תנא? ארבע מאה וארבעים ותמניא שנין הויין, כי מעיינת ביה מהנפש אשר עשו בחרן עד מתן תורה, ארבע מאה וארבעים ותמניא שנין הויין.													!
אי טעי תנא ולא ידע פרטיה כמה הוי, לישייליה לספרא כמה כתיב וניטפי עלייהו ארבעין ותמני, ומשכח ליה לחומריה, וסימניך: (במדבר לה) ארבעים ושמונה עיר ואי טעי ספרא, נשייליה לתנא כמה קתני וניבצר מינייהו ארבעים ושמונה, ומשכח ליה לחומריה, וסימניך: ספרא בצירא, תנא תוספאה.	רב פפא:												■
האי מאן דלא ידע כמה שני בשבוע הוא עומד, ניטפי חד שתא ונחשוב כללי ביובלי ופרטי בשבועי, ונשקל ממאה תרי ונשדי אפרטי ונחשובינהו לפרטי בשבועי, וידע כמה שני בשבוע, וסימניך: (בראשית מה) כי זה שנתים הרעב בקרב הארץ.	רב הונא בריה דרב יהושע:												■
אחר ארבע מאות לחורבן הבית, אם יאמר לך אדם קח שדה שוה אלף דינרים בנינר אחד - לא תקח.	רבי חנינא:												■
אחר ארבעת אלפים ומאתים ושלושים ואחת שנה לבריאת עולם, אם יאמר לך אדם קח לך שדה שוה אלף דינרים בנינר אחד - אל תקח.	במתניתא תנא:												■
מאי בינייהו?													⚡
איכא בינייהו תלת שנין, דמתניתא טפיה תלת שני.													!
ההוא שטרא דהוה כתיב ביה שית שנין יתירתא, סבור רבנן קמיה דרב' למימר: האי שטר מאוחר הוא, נייעכביה עד דמטיא זמניה ולא טריף													⊖

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום והזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ-! proof-ראיה-■</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
האי ספרא דוקנא כתביה, והנך שית שנין דמלכו בעילם דאנן לא חשבינן להו, הוא קחשיב ליה, ובזמניה כתביה	רב נחמן:											◊
שש שנים מלכו בעילם, ואח"כ פשטה מלכותן בכל העולם כולו.	דתניא, ר' יוסי:											◊
ממאי דלמלכות יונים מנינן? דלמא ליציאת מצרים מנינן, ושביקה לאלפא קמא ונקטיה אלפא בתרא, והאי מאוחר הוא	מתקיף לה רב אחא בר יעקב:											◊
בגולה אין מונין אלא למלכי יונים בלבד.	רב נחמן:											◊
דחויי קא מדחי ליה, נפק דק ואשכח	הוא סבר: [רב אחא בר יעקב]											◊
בגולה אין מונין אלא למלכי יונים בלבד.	דתניא:											◊
מתניתין נמי דיקא	רבינא:											◊
באחד בניסן ר"ה למלכים ולרגלים	דתנן:											◊
למלכים - למאי הלכתא?	ואמרינן:											◊
לשטרות	רב חסדא:											◊
באחד בתשרי ר"ה לשנים ולשמיטין	ותנן:											◊
לשנים - למאי הלכתא?	ואמרינן:											◊
לשטרות	ואמר רב חסדא:											◊
קשיא שטרות אהדדי?												◊
כאן למלכי ישראל, כאן למלכי עובדי כוכבים, למלכי עובדי כוכבים מתשרי מנינן, למלכי ישראל מניסן מנינן	ומשנינן:											◊
ואנן השתא מתשרי מנינן, ואי ס"ד ליציאת מצרים מנינן, מניסן בעינן למימנן אלא לאו ש"מ: למלכי יונים מנינן, ש"מ.												◊
ויום גינוסיא של מלכהם וכו'.												◊
מאי ויום גינוסיא של מלכהם?												◊
יום שמעמידין בו עובדי כוכבים את מלכם.	רב יהודה:											◊
יום גינוסיא ויום שמעמידין בו את מלכם	והתניא:											◊
לא קשיא: הא דידיה, הא דבריה.												◊
ומי מוקמי מלכא בר מלכא?												◊
(עובדיה א) הנה קטן נתתיך בגוים - שאין מושיבין מלך בן מלך, (עובדיה א) בזוי אתה מאד - שאין להן לא כתב ולא לשון	והתני רב יוסף:											◊
אלא מאי יום גינוסיא? יום הלידה.												◊
יום גינוסיא ויום הלידה	והתניא:											◊
לא קשיא: הא דידיה, הא דבריה.												◊
יום גינוסיא שלו, יום גינוסיא של בנו, ויום הלידה שלו ויום הלידה של בנו	והתניא:											◊
אלא מאי יום גינוסיא? יום שמעמידין בו מלכם, ולא קשיא: הא דידיה, הא דבריה, ואי קשיא לך דלא מוקמי מלכא בר מלכא ע"י שאלה מוקמי, כגון אסורוס בר אנטונינוס דמלך.												◊
בעינא דימלוך אסורוס ברי תחותי ותתעביד טבריא קלניא, ואי אימא להו חדא - עבדי, תרי - לא עבדי.	אנטונינוס לרבי:											◊

disputants-חולקים ◇ נקודה מרכזית לסיכום והזרה- central point for summary and review < מובאה של פסקה קודמת- insertion of an earlier segment O מעשה-story	מימרא-statement † קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator										
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ
אייתי גברא ארכביה אחרביה ויהב ליה יונה לעילאי בידיה, וא"ל לתתאה: אימר לעילא דלמפרח מן ידיה יונה.	[רבי]											◇
אמר, שמע מינה הכי קאמר לי: את בעי מינייהו דאסורוס ברי ימלוך תחותי, ואימא ליה לאסורוס דתעביד טבריא קלניא.	[אנטונינוס]											○
א"ל: מצערין לי חשובי רומאי.	[אנטונינוס]											○
מעיל ליה לגינא, כל יומא עקר ליה פוגלא ממשרא קמיה.	[רבי]											○
אמר, ש"מ הכי קאמר לי: את קטול חד חד מינייהו, ולא תתגרה בהו בכולהו.	[אנטונינוס]											○
ולימא ליה מימר בהדיא												◇
אמר: שמעי חשובי רומי ומצערו ליה.	[רבי]											◇
ולימא ליה בלחש												◇
משום דכתיב: (קהלת י) כי עוף השמים יוליך את הקול.												◇
הוה ליה ההוא ברתא דשמה גירא, קעבדה איסורא												○
שדר ליה גרגירא	[אנטונינוס]											○
שדר ליה כוסברתא	[רבי]											○
שדר ליה כרתי	[אנטונינוס]											○
שלה ליה חסא.	[רבי]											○ ○
כל יומא הוה שדר ליה דהבא פריכא במטראתא וחיטי אפומייהו, אמר להו: אמטיו חיטי לרבי.	[אנטונינוס]											○
אמר ליה רבי: לא צריכנא, אית לי טובא.	[רבי]											○
אמר: ליהו למאן דבתרך דיהבי לבתראי דאתו בתרך, ודאתי מינייהו ניפוק עליהו.	[אנטונינוס]											○
ה"ל ההיא נקראת דהוה עיילא מביתיה לבית רבי, כל יומא הוה מייתי תרי עבדי, חד קטליה אבא דבי רבי וחד קטליה אבא דביתיה	[אנטונינוס]											○
א"ל: בעידנא דאתינא לא נשכח גבר קמך.	[אנטונינוס]											○
יומא חד אשכחיה לר' חנינא בר חמא דהוה יתיב	[אנטונינוס]											○
אמר: לא אמינא לך בעידנא דאתינא לא נשכח גבר קמך?	[אנטונינוס]											○
א"ל: לית דין בר איניש.	[רבי]											○
א"ל: לימא ליה להווא עבדא דגני אבא דקאים וליתי.	[אנטונינוס]											○
אזל ר' חנינא בר חמא אשכחיה דהוה קטיל												○
אמר: היכי אעביד? אי איזיל ואימא ליה דקטיל, אין משיבין על הקלקלה אשכחיה ואיזיל, קא מזלזלינן במלכותא	[ר' חנינא בר חמא]											○
בעא רחמי עליה ואחיה ושדריה.	[ר' חנינא בר חמא]											○
אמר: ידענא, זוסי דאית בכו מחיה מתים, מיהו בעידנא דאתינא לא נשכח איניש קמך.	[אנטונינוס]											○
כל יומא הוה משמש לרבי, מאכיל ליה, משקי ליה, כי הוה בעי רבי למיסק לפוריא הוה גחין קמי פוריא, א"ל: סק עילואי לפוריך	[אנטונינוס]											○
אמר: לאו אורח ארעא לזלזולי במלכותא כולי האי	[רבי]											○

<p>disputants-חולקים- central point for summary and review-נקודה מרכזית לסיכום וחזרה- insertion of an earlier segment-מובאה של פיסקה קודמת- story-מעשה-O</p>	<p>statement-מימרא- challenge-קושיא- question-שאלה- answer-תירוץ- proof-ראיה-</p>
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
אמר: מי ישימני מצע תחתיך לעולם הבא.	[אנטונינוס]												י:
א"ל: אתינא לעלמא דאתי?	[אנטונינוס]												י:
א"ל: אין.	[רבי]												י:
א"ל, והכתיב: (עובדיה א) לא יהיה שריד לבית עשו	[אנטונינוס]												י:
בעושה מעשה עשו.	[רבי]												י:
לא יהיה שריד לבית עשו - יכול לכל? ת"ל: לבית עשו, בעושה מעשה עשו.	תניא נמי הכי:												י:
א"ל, והכתיב: (יחזקאל לב) שמה אדום מלכיה וכל נשיאיה	[אנטונינוס]												י:
א"ל: מלכיה - ולא כל מלכיה, כל נשיאיה ולא כל שריה.	[רבי]												י:
מלכיה - ולא כל מלכיה, כל נשיאיה - ולא כל שריה	תניא נמי הכי:												י:
מלכיה ולא כל מלכיה - פרט לאנטונינוס בן אסורוס													י:
כל נשיאיה ולא כל שריה - פרט לקטיעה בר שלום.													י:
קטיעה בר שלום מאי היא?													י:
דהווא קיסרא דהוה סני ליהודאי, אמר להו לחשיבי דמלכותא: מי שעלה לו נימא ברגלו, יקטענה ויחיה או יניחנה ויצטער?													י:
אמרו לו: יקטענה ויחיה.													י:
אמר להו קטיעה בר שלום: חדא, דלא יכלת להו לכולהו, דכתיב: (זכריה ב) כי כארבע רוחות השמים פרשתי אתכם	[קטיעה בר שלום]												י:
מאי קאמר?													י:
אלימא דבדרתהון בד' רוחות													י:
האי כארבע רוחות, לארבע רוחות מבעי ליה													י:
אלא כשם שא"א לעולם בלא רוחות, כך א"א לעולם בלא ישראל	[קטיעה בר שלום]												י:
ועוד, קרו לך מלכותא קטיעה.	[קטיעה בר שלום]												י:
א"ל: מימר שפיר קאמרת, מיהו כל דזכי למלכא שדו ליה לקמוניא חלילא.	[קיסר]												י:
כד הוה נקטיין ליה ואזלין, אמרה ליה ההיא מטרונתא: ווי ליה לאילפא דאזלא בלא מכסא													י:
נפל על רישא דעורלתיה קטעה, אמר: יהבית מכסי חלפית ועברית.													י:
כי קא שדו ליה, אמר: כל נכסאי לר"ע וחביריו.	[קטיעה בר שלום]												י:
יצא ר"ע ודרש: (שמות כט) והיה לאהרן ולבניו - מחצה לאהרן ומחצה לבניו.	[רבי עקיבא]												י:
יצתה בת קול ואמרה: קטיעה בר שלום מזומן לחיי העוה"ב.													י:
בכה רבי ואמר: יש קונה עולמו בשעה אחת, ויש קונה עולמו בכמה שנים.	[רבי]												י:
אנטונינוס שמישיה לרבי													י:
אדרכן שמישיה לרב.													י:

♦ חולקים-disputants ◇ נקודה מרכזית לסיכום וחזרה-central point for summary and review < מובאה של פיסקה קודמת-insertion of an earlier segment O מעשה-story	■ מימרא-statement ⚡ קושיא-challenge ^ שאלה-question ! תירוץ-answer ■ ראיה-proof
מקרא-key:	

עבודה זרה-לפני אידיהן		Talmud Navigator											
מימרא	מאן דאמר	א	ב	ג	ד	ה	ו	ז	ח	ט	י	כ	
כי שכיב אנטונינוס, א"ר: נתפרדה חבילה	[רבי]											◇	י:
כי שכיב אדרכן, אמר רב: נתפרדה חבילה.	[רב]											◇	י: